

Hồi 63

Quả nhiên y tìm thấy có một trung niên văn sĩ, phẩm thái khoan hòa ung dung lướt trên mặt nước nhanh như ngựa tể. Trong loáng người ấy đã tiến sát cận be thuyền mình.

Trịnh Nghĩa không xiết kinh hãi chưa kịp mở lời thì Hoàng Dục Sur rướn mình thót một cái đã nhảy lên đầu thuyền.

Lúc này mọi người thấy rõ phân nửa phía dưới thân mình chìm trong nước nhưng khi chàng nhảy lên sàn thuyền thì trừ ra hai chân có vết ướt in trên ván thuyền ra, toàn thân từ trên tới dưới đều khô ráo không có một giọt nước nào, mừng rỡ như một người từ trên tầng không bước xuống vậy, khiến bọn giặc trong thuyền kinh sợ la ó ồm tỏi!

Cầm Mao Hồ Trịnh Nghĩa khá có nhãn lực, y thấy ngay bản lĩnh cao siêu vượt bậc của họ Hoàng, vì phạm con nhà võ, kinh công luyện đến mức thân hình nhẹ như chiếc lá rơi, có thể nhảy lên lục bình để vượt qua sông, nhưng xa lắm cũng không thể quá chín hay mười trượng là cùng, trên chân ít nhất phải có một vật nổi như khúc cây hay mảnh gỗ mới mượn sức mà nổi trên mặt nước được.

Song le, Hoàng Dục Sur hoàn toàn không cần đến một vật gì có tính chất nổi, mà vẫn lướt trên luồng sóng lớn hơn mười trượng ngoài, nhảy lên thuyền giặc, môn công phu đặc kỳ ấy, không những chưa hề thấy qua, mà cho đến nghe cũng chưa nghe đồn bao giờ!

Trịnh Nghĩa làm gan hét lớn:

- Mi là yêu quái ở đâu, dám đến trước mặt lão gia thi thố tà thuật ?

Hoàng Dục Sur lạnh lùng nói:

- Phải, ta mới vừa dùng yêu pháp đây! Nghe đồn Đông Hải Vương gần đây làm ăn trên miền biển Triết Đông khá lắm, chuyên nào cũng gặp gió lớn rất phát tài.

Vản sanh là kẻ lạc đê cùng nho nhã chẳng gạo ăn, nên muốn mượn Đông Hải Vương hai mươi vạn bạc, người mau đưa ta đến Hắc Phong Đảo để lấy bạc!

- Đưa cái đĩnh mẹ nhà mi chớ đưa! Mi cậy cái thế lực gì mà dám đòi Đại trại chủ đến hai mươi vạn lượng bạc ? Có bản lĩnh gì hãy thi thố ra cho chúng ta thấy đi.

Lời hấn chưa kịp dứt thì Hoàng Dục Sur thoát một cái như biễn, tiến sát đến nơi.

Trịnh Nghĩa cảm thấy trước mắt ảo loạn.

Tiếp theo đây là hai tiếng "binh! binh!" rồi có hai bóng người từ dưới ván thuyền tự nhiên tung bỗng lên khỏi ngọn cột buồm như hai trái khí cầu căng hơi.

Thì ra Hoàng Dục Sư nghe đến câu thứ hai của Trịnh Nghĩa, liền thi thố môn võ công kỳ diệu của mình ra, áp dụng thuật "cầm nã ung qua" (móng ung chộp bắt) chỉ thoát mình một cái, mỗi tay đã chộp cứng sau lưng một tên giặc biển tựa như ó xốt gà con, đỡ hông khỏi sàn thuyền, dùng sức dồi mạnh một cái, hai tên cướp bẽ thân hình bị dồi lên cao ba trượng bay vút hướng cột buồm, nếu rơi trở xuống ván thuyền chẳng tan xương nát thịt thì ít nhất cũng dập gan bẽ phổi chẳng còn, ngược bằng rơi xuống biển thế nào cũng bị chấn động mê man, rồi cũng chìm sâu dưới đáy nước.

Kê cũng may là hai tên hải tặc khá lanh tay lẹ chân, gấp mà không rơi, với tay chộp được sợi giây buồm trên ngọn cột. Sợi thừng buồm ấy to bằng miệng chén, mà tài leo giây phăng thừng là một môn tuyệt kỹ nghề nghiệp của bọn cướp bể, hai gã hải tặc liền níu cứng sợi thừng tòn ten trên cao như hai con khỉ đột, mới khỏi rớt xuống thịt nát xương tan!

Nhưng vì trên ngọn cột buồm chót vót mấy trượng cao, muốn tuột trở xuống không phải là chuyện dễ, hơn nữa gió biển ù ù đong đưa qua lại thật nguy hiểm vạn phần.

Cảm Mao Hồ thấy Hoàng Dục Sư tự tiện dồi bọn thủ hạ mình lên cao như vào chỗ không người, bất giác lửa giận bốc đồng, rút phăng thanh quý đầu đao sau lưng ra, dùng thức "Phách cuồng triều" (chém sóng dữ) chém xả vào lưng kẻ địch.

Hoàng Dục Sư đôi với tài nghệ non kém ấy đâu xem ra gì? Miệng "hừ! " khan một tiếng. Ngón tay búng nhẹ nhàng lên sóng đao của tên giặc bể, môn công phu Đàn Chỉ Thần Công của Hoàng Dục Sư lúc ở Hoa Sơn luận kiếm, cao cường như Đoàn Hoàng Gia, Âu Dương Phong còn phải tránh lui ba bước, huống hồ với tài nghệ nhái tếp như Trịnh Nghĩa làm sao đương cự nổi!

Một tiếng "coong!" thanh tao ngân lên, lưỡi đơn đao liền bật khỏi tay bay thẳng xuống biển đánh tòm một tiếng, hồ khẩu tay của Trịnh Nghĩa bị tét ra, máu tươi chảy xuống rùng rùng.

Trịnh Nghĩa như lửa cháy thêm dầu, khễ rùn người rút ra một ngọn dao găm sáng nhánh, nhẩy bổ đến tấn công họ Hoàng.

Đào Hoa đảo chủ năm ngón tay giương ra, chộp nhẹ một cái, tay trái đã túm lấy cổ áo y, nhắc bỗng lên cao, tay phải vỗ lên hông tên cướp một cái, miệng lại quát to:

- Đi này!

Trịnh Nghĩa lãnh trọn cái vả ấy vào đít văng đi băng băng bảy tám trượng xa "rầm!" một tiếng, lao đầu vào tấm vách ghe, vì lao quá mạnh, ván vách lại mỏng, cả bộ phận đầu tông qua vách ghe làm thủng một lỗ khá to, chiếc đầu lọt

tuốt vào bên trong, nhưng từ vai trở xuống, lại mắc kẹt bên ngoài, tựa như tội phạm đeo gông, chới với tay chân như chim mắc bẫy, vùng vẫy mãi chẳng rút đầu ra được, vừa đau vừa nghẹt thở, y hốt hoảng kêu lên oai oái liên hồi.

Hoàng Dược Sư hiển lộng xong thần uy tuyệt kỹ ấy đã khiến bọn giặc bề khiếp vía kinh hồn, trước sau chỉ hai lần động thủ, ném dôi gã giặc văng tuốt lên trời, quãng tên đầu mục đầu xuyên qua ván thuyền, đây là chỉ sơ sơ mấy hiệp, nếu như thật lòng ra tay thì bọn họ còn mong gì sống sót.

Tên nào tên này khiếp sợ run lên cầm cập, mặc cho hai tên trên cao, một tên dưới thấp la hét vang trời, bọn chúng chẳng một ai dám tiến ra trước.

Hoàng Dược Sư liên tiếp hừ nhạt mấy tiếng rồi cất giọng trầm lạnh nói:

- Tên nào chưa chịu phục, cứ việc đến đây quyết cơn thắng bại!

Bao nhiêu bọn giặc cõ trên thuyền đều lấy mắt nhìn nhau, im thin thít chẳng hé răng một lời.

Đào Hoa đảo chủ cười khẩy và nói:

- Đồ chuột hùa vô dụng, bọn bây chẳng chịu đấu với ta thì ta tìm bọn bây mà xả hơi vậy!

Tiếng "vậy!" vừa dứt, bóng áo xanh đã thấp thoáng xông xáo vào đám bọn cướp, người chàng lướt đến đâu là tiếng "bốp! bịch" vang lên theo đến đấy, trong khoảng khắc tất cả sáu mươi tên cướp trên thuyền đều bị Hoàng Dược Sư điểm huyết chông vó quay lơ năm ngón ngang khắp sàn thuyền.

Thanh toán xong số tặc đang trên thuyền, Hoàng Dược Sư hả hê cười dài một tiếng, đi đến vách thuyền, thấy Trịnh Nghĩa lúc lắc cái đầu giữa lỗ hồng, tay chân vùng vẫy bơi đập lung tung vẫn không sao rút đầu ra được.

Hoàng Dược Sư tiến ra trước nhấc tay một chưởng "tắc! tắc!" mấy tiếng, vách mũi đã bị chưởng lực chàng chẻ ra làm mấy mảnh, Trịnh Nghĩa mới thoát ra được.

Y vừa định quỳ ngay dưới chân của Hoàng Dược Sư thì chàng đã quát lên như sấm:

- Mi cũng đi cho rồi!

Miệng quát, tay đã bầu cứng gã đầu mục, dôi mạnh lên trời.

Trịnh Nghĩa cùng chung số phận với hai gã thủ hạ trước, đằng vân giữa không trung.

Chẳng qua lần này Hoàng Dược Sư hơi có phần mạnh tay hơn lúc trước nên thân hình của Trịnh Nghĩa bị tung lên cao khỏi ngọn cột xa lắc.

Trịnh Nghĩa vội nhào người ở nửa không, níu cứng vào thanh cây ngang trên ngọn cột, tòn ten như quả chuông bị treo ngược mới tránh được họa nát xương.

Cầm Mao Hồ liền với hai chân quặt vào chân cột buồm định ôm lấy cột tuột xuống.

Chẳng dè Hoàng Dược Sư ngẩng mặt lên hét lớn:

- Thằng giặc! Giỏi xuống đây, ta sẽ lấy mạng chó của mi ngay!

Trịnh Nghĩa cả sợ vội lật người ngồi vắt vẻo trên cột đôi ngay, chẳng dám tuột xuống.

Hoàng Dược Sư cười như mèo gù trong cỏ hòng, đoạn chộp lấy bốn tên giặc biển dưới sàn thuyền dựng xóc dậy, giải huyết cho bọn chúng và quát lớn ra lệnh:

- Khôn hồn mau trươg buồm quay lại chở ta đến Hắc Phong Đảo lập tức.

Bốn tên ăn cướp đầu dám cãi lời run lên phát rét riu riu bỏ dậy, kẻ lái người chèo lảng xăng, căn buồm so lèo nhắm hướng Hắc Phong Đảo trực chỉ, còn Hoàng Dược Sư oai phong lẫm lẫm đứng trước đầu thuyền nhìn bọn chúng lom lom như cọp chần mỗi.

Tình hình chiếc thuyền giặc lúc ấy thật đáng buồn cười, trên cột buồm thì lũng lảng ba tên cướp lác lư theo lượn sóng dồi, chực muốn rơi đầu xuống biển, trên sạp thuyền thì lồm chồm nằm ngửa nằm nghiêng trên năm mươi tên giặc biển, chỉ có bốn tên là cử động được nhưng cậu nào cũng mặt la mày lét sợ muốn đứng tim.

Không đầy thời gian một buổi cơm, thì Hắc Phong Đảo lồ lộ hiện ra trước mặt.

Bọn lâu la trên đảo có phận sự canh gác hải vọng đài thấy tình hình trên thuyền tuần thám nào như thế, biết ngay xảy ra chuyện chẳng lành vội vã phi báo với đại trại.

Hoàng Dược Sư tinh mắt thấy rõ mọi chuyện nhưng đầu thềm bận tâm để ý đến, mặc nhiên chỉ huy bốn tên giặc nhắm cho thuyền cập bờ, sau đây mới quát bảo bọn chúng:

- Ta vốn có ý cắt cái đầu chó của chúng bây ra, nhưng thấy chúng bây ngoan ngoãn phục tùng nên tạm thời gởi lại trên cô cho đó mau cút lên bờ bảo đại vương tiếp rước.

Bốn tên lâu la sợ đến hồn phi phách tán, vội nhảy lên bãi cát chạy thoát khỏi miệng cọp sớm lúc nào hay lúc nấy.

Lúc ấy trên bờ biển đã lộ nhô một đoàn người từ xa đến gần, vì hai tên Đại Vương đã nghe bộ hạ thông báo tin tức nên rầm rộ kéo binh tằm tướng tếp đến bờ biển đón lại.

Thôn Hải Trường Kinh Trịnh Thiên Vân và Nhị trại chủ là Cửu Đầu Ngân Ngao Võ Nguyên Khánh, sau khi Tam trại chủ Đào Tông Kính bị Phùng Hương Điệp đâm chết trong đêm động phòng và trốn đi.

Trịnh Thiên Văn giận dữ nhảy lên chơi chơi giết chết ngay bốn tên đầu mục có phận sự canh phòng trong đêm ấy, lại còn ra lệnh xử đòn đấm lâu la phụ trách phòng thủ, mỗi tên lãnh mười hèo đích đáng, sau đấy phái tất cả thuyền bè trên đảo phải cấp thời ra biển tìm Phùng Hương Điệp đem về đảo, xả thân làm muôn đoạn để trả thù Tam trại chủ.

Nhưng biển cả thênh thang, biết trôi dạt về hướng nào, liên tiếp tìm luôn bảy tám ngày trời, cũng chẳng thấy một chút tông tích, cho là Phùng Hương Điệp, một cô gái yêu đuối, đơn thân với chiếc thuyền con, trốn đâu cho được, mười phần đã lọt vào bụng cá hết mười.

Vừa mới ra lệnh đình chỉ công việc tìm kiếm lại thì nghe tin báo cáo có kẻ cướp đoạt thuyền của bốn đảo đang tiến gần Hắc Phong đảo.

Trịnh Thiên Văn, Võ Nguyên Khánh hai trại chủ bừng nổi giận, hét vang:

- Tên man rợ nào to gan đến thế! Dám đến khiêu chiến với Hắc Phong Đảo! Phải bằm nó ra từng mảnh vụn, để thiên hạ giang hồ thấy rõ thủ đoạn của Đông Hải Vương này!

Trịnh Thiên Văn cùng Võ Nguyên Khánh song song đến bờ biển, liền thấy ngay cảnh tượng bêu rêu trước mặt.

Trên đầu thuyền tuần của mình lủng lẳng ba người như xâu khô mực, trên sạp thuyền ngổn ngang đấm lâu la như bày heo bị trói, lại có một gã văn sĩ áo xanh đứng sững trước đầu thuyền, ngang nhiên ngạo mạn chẳng chút sợ hãi.

Võ Nguyên Khánh quen nét thô bạo, bèn lớn tiếng quát:

- Quân ở đâu thế! Sao dám đến Hắc Phong đảo này hung hăng.

Hoàng Dược Sư thấy đoàn giặc đông như kiến vẫn chẳng chút sợ hãi cất tiếng sang sảng đáp:

- Xin liệt vị hảo hán vậy! Hoàng mỗi hôm nay đến bái viếng quý trại, chẳng qua để xin chút tiền tiêu xài để tiêu nguyệt, các vị đem ra hai mươi vạn lượng bạc làm lễ tương kiến Hoàng mỗi, hoặc may lấy mắt từ bi mà bỏ qua cho, bằng trái lại hôm nay họ Hoàng tôi đành đại khai sát giới vậy ?

Võ Nguyên Khánh giận chẳng chịu được, buộc miệng chửi thề:

- Cái đêch khô!

Nào ngờ tiếng chửi vừa thoát ra khỏi miệng, môi chưa kịp ngậm lại thì trước mắt lẹ như chớp bay đến một vật, chẳng sai chẳng lệch, đập trúng ngay răng cửa của y "cộp" một tiếng làm rơi cả về răng cửa y xuống đất, mà đầu lưỡi lại còn lãnh thêm cả một vật lạ nữa.

Cửu Đài Ngân Ngao vội phun vật nọ ra xem thì thấy là một mũi kim vàng dài độ năm phân còn nhỏ hơn cả loại kim may áo thường, thế mà chỉ vung vai một cái lại có thể búng ra đánh rơi hàm răng cứng chắc của mình. Nếu dùng sức hơi mạnh sẽ xuyên vào mình kể như đi tuyệt!

Võ Nguyên Khánh tuy lỗ mãng hung bạo cũng tránh không khỏi thót ruột đứng tim.

Trịnh Thiên Vân đứng bên thấy vậy cũng kinh tâm táng đờm vì nếu đôi phương chẳng có bản lĩnh chân chính, làm sao lại có thể đoạt được thuyền tuần, mà vượt biển đến đây ? Tuy dưới tay y có trên hai ngàn thủ hạ, nhưng hơn phân nửa số đã được phái đi đánh cướp trên khắp mặt biển, trên đảo chỉ còn lại độ trăm người, có bản lĩnh kha khá thì chẳng còn mấy người. Hơn nữa Tam trại chủ Đào Tông Kinh đã chết lại càng thiếu mất đi một tay giúp sức đắc lực.

Trịnh Thiên Vân hơi chột ý liền gọi lớn:

- Trong bốn bề đều là anh em cả! Nếu tôn giá muốn có bạc để chi dụng, chúng tôi sẽ niệm tình phái võ lâm, giang hồ đồng nghiệp, hoặc ít nhiều quyết không chịu hẹp bụng tôn giá, chẳng qua là các hạ đòi hai chục vạn lượng e rằng bức người thái quá.

"Thú cùng thì cần bừa", tôn giá dù bản lĩnh cao cường sợ e cũng quả bất địch chúng chẳng ?

Lời vừa dứt, Hoàng Dục Sư đã tung mình, nhẩy thóc một cái, đã lướt xa mấy trượng đáp nhẹ nhàng lên bãi cát.

Bọn giặc liền reo hò tỏ mở, đao thương cử ra trước tua tủa sáng ngời.

Hoàng Dục Sư tưởng tượng như không nhìn thấy thế trận hào hùng của bọn giặc, ung dung xông vào đoàn người, tức thì có hai tên lỗ mãng hung hãn như tròng trong bọn, chẳng nói chẳng rằng, hai ngọn đầu đao phân ra hai phía chém vục ngay đầu của Hoàng Dục Sư.

Đào Hoa đảo chủ với chiếc tay áo rộng xù xì, chẳng thấy chàng nhấc tay, vương cánh thế nào mà hai ngọn đao của hai gã cướp văng bổng lên trời rồi người chúng cũng bị bật lùi ra sau hai trượng.

Bọn cướp tất cả đều kinh mang khiếp vía.

Lúc ấy trên bãi cát có hơn mấy trăm tên giặc, đao thương còn bông lộp lộp như cánh rừng ma, nhưng Hoàng Dục Sư chẳng chút ngó ngàng tới, dừng dung xông tước vào rừng đao kiếm, bọn giặc không những chẳng dám động đến chàng một sợi lông chân mà trái lại đồ xô tránh vệt hai bên để nhường đường.

Trịnh Thiên Vân và Võ Nguyên Khánh thấy không xong liền la lớn:

- Tôn giá cho biết đại danh ?

Hoàng Dục Sư lạnh lùng nói:

- Tên tuổi của ta, thử bọn bị thịt như mi đâu xứng để hạch hỏi! Mau đem hai chục vạn lượng bạc ra đây cho ta.

Hoàng Dục Sư nói chưa dứt lời, thì bỗng ánh sáng lạnh loé mắt từ nơi tay của Nguyên Khánh bay ra mấy làn tơ bạc, xẹt thẳng vào người họ Hoàng!

Mấy đường tơ bạc ấy chính là độc môn ám khí của Võ Nguyên Khánh, tên là "Trung mạng thần đinh", cộng có bảy mũi, dùng thuần gang luyện thành, cả đinh dài độ một tấc.

Hình dáng rất lạ kỳ, đinh chia thành hai đoạn gập đôi lại, lúc chẳng dùng đến cất vào trong một chiếc vòng sắt. Chiếc vòng tựa như chiếc xuyên đeo tay của các phụ nữ, đeo dấu trong cườm tay, lúc dùng chỉ cần vung mạnh cánh tay, lò so tự nhiên bật ra, bảy mũi đinh sẽ từ trong tay áo bay ra lẹ như chớp, phân thành bảy phương vị khác nhau, bắn vào các chỗ yếu của đối phương, bàn tay cùng năm ngón chẳng động đậy mà ám khí đã bay ra rồi, nhanh chóng khó lường.

Những mũi đinh ấy được tẩm luyện trong một chất thuốc cực độc, gặp máu là bít cứng, lang độc mười phần.

Ngoài ra nó còn một đặc điểm nữa, là có thể bắn ra ở dưới nước xa được hai trượng, ghim trúng vào người địch như chơi, đủ thấy lực độ phóng ra mạnh dường nào!

Võ Nguyên Khánh dự hiệu là mình không sao đấu lại đối phương, bộ hạ trên đảo tuy đông, cũng chẳng làm được tích sự gì nên y mới xuất kỳ bất ý tung ra bảy mũi Truy Hồn Thần Đinh, mạo hiểm cầu may để thủ thắng.

Song le Đào Hoa đảo chủ đâu phải là nhân vật tầm thường, chàng nhẹ phát chiếc tay áo vào khoảng không một cái và quát:

- Đa tạ trại chủ hậu thưởng, nhưng thẹn chẳng dám nhận!

Từ tay áo bay ra một luồng cương khí đầy bật bảy mũi Truy mạng thần đinh bay cắm vào bảy tên lâu la đứng cạnh đó chẳng lệch mũi nào.

Bảy tên cướp biển rú lên một tiếng "ôi cha!" rồi ngã vật lộn bộp xuống đất lãng lộn rên la như bọng!

Võ Nguyên Khánh định ám toán người chẳng được, trái lại giết bộ hạ của mình, những mũi đinh độc ấy độc tánh rất mãnh liệt, những tên bị trúng đinh đau đớn la hét nghe thảm thương.

Hoàng Dược Sư trầm giọng thật lạnh lùng:

- Nhị trại chủ sử dụng ám khí khéo thật, nhưng tiếc vì những mũi ám khí ấy không có mắt, nên trở lại đâm lầy người nhà, mau đem thuốc ra cứu bọn họ kẻo chết oan rất uổng.

Võ Nguyên Khánh đỏ mặt tía tai, vội móc ra mấy gói giấy nhỏ, đưa cho hai thủ hạ đứng gần đấy:

- Khiêng bọn người bị thương về trại cứu chữa.

Hoàng Dược Sư lại nói tiếp:

- Nhị vị chủ trại nghĩ sao, với bản lĩnh như vậy, hai mươi vạn lượng bạc có đáng không ?

Trịnh Thiên Vân và Võ Nguyên Khánh vừa giận vừa sợ, dư hiểu là dù có động viên tận nhân mã trong trại cũng chẳng làm gì được Hoàng Dục Sư.

Trịnh Thiên Vân tròn mắt đảo lia, đã nghĩ một diệu kế liền cười giả lả nói:

- Tôn giá muốn hai mươi vạn lượng bạc có gì mà chẳng được, tiền tài nói trắng ra cũng đều là vật đánh cướp mà có lý đâu lại từ chối, để mất đi một dịp kết giao bằng hữu. Thỉnh tôn giá vào thảo trại uống với chúng tôi ba chén rượu nhạt rồi sẽ giao bạc sau!

Nói đoạn kín đáo lừ mắt ra dấu với Võ Nguyên Khánh.

Hoàng Dục Sư vốn là con người khôn ngoan minh mẫn, sớm đã biết lòng bọn cướp bên ngoài ngọt ngào khách sáo mà trong dạ đã sẵn kế gươm đao để ngầm hại chàng, nên cũng giả bộ cười đáp:

- Tốt tốt! Trại chủ có lòng mời, Hoàng mỗ đâu dám chẳng vâng chúng ta cùng vào vậy.

Trịnh Thiên Vân hơi hồ thâm vội quay sang ra lệnh thủ hạ:

- Mau quét dọn Trung nghĩa đường sạch sẽ, bày tiệc rượu sẵn sàng.

Đám lâu la vâng mạng chạy như bay, hai gã chúa biển cũng cố dần con phần uất dẫn Hoàng Dục Sư vào tòa thủy trại của mình.